

Κυριακή 16η Νοεμβρίου 2025

Ματθαίου τοῦ ἀποστόλου καί
εὐαγγελιστοῦ.

(Μτθ. 9, 9 – 13).

*«Καί παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκεῖθεν εἶδεν
ἄνθρωπον καθήμενον ἐπὶ τό τελώνιον,
Ματθαῖον λεγόμενον»* (Μτθ. 9, 9).

Κατά τή σημερινή Κυριακή τιμοῦμε τή
μνήμη τοῦ ἁγίου ἀποστόλου καί εὐαγγελιστῆ
Ματθαίου. Στό ἀνάγνωσμα τῆς ἡμέρας ὁ ἴδιος
περιγράφει σέ τρίτο πρόσωπο τή στιγμή πού
γνωρίστηκε μέ τόν Ἰησοῦ: «Καί παράγων ὁ
Ἰησοῦς ἐκεῖθεν εἶδεν ἄνθρωπον καθήμενον ἐπὶ
τό τελώνιον, Ματθαῖον λεγόμενον». Ἦταν ἡ
στιγμή πού ἄλλαξε τή ζωή του γιά πάντα.
Ἦταν ἡ στιγμή πού ἡ ἀνθρωπότητα ἀπέκτησε
έναν τιτάνα τοῦ πνεύματος. Ἦταν ἡ στιγμή
πού ὁ Χριστός τοποθετοῦσε έναν ὁδοδείκτη
στὶς ἀνθρώπινες διαδρομές. Ἡ στιγμή τῆς συ-

νάντησης τοῦ Χριστοῦ μέ τόν Ματθαῖο δείχνει τή δύναμη τοῦ Θεοῦ καί τή δύναμη τῆς μετάνοιας.

«Καί παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκεῖθεν εἶδεν ἄνθρωπον καθήμενον ἐπὶ τό τελώνιον, Ματθαῖον λεγόμενον». Ὁ Ἰησοῦς, ὅταν περπατάει στόν κόσμο, δέ βλέπει ἀπλῶς. Δέν κοιτάζει ἀφηρημένα. Ὁ Ἰησοῦς μέ τό βλέμμα Του μελετάει τήν κάθε ψυχή. Ὁ Θεανδρικός ὀφθαλμός εἰσχωρεῖ στά βαθύτατα τῆς ἀνθρώπινης ὑπαρξης. Εἰσχωρεῖ τόσο ἐσωτερικά, πού οὔτε ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος δέν μπορεῖ νά φτάσει. Αὐτό πού βλέπουν οἱ ἄλλοι ἐξωτερικά ὁ Χριστός οὔτε πού τό προσέχει. Στό πρόσωπο τοῦ Ματθαίου ὅλοι ἔβλεπαν ἓνα βρωμιάρη καί ἀνήθικο τελώνη. Ὅλοι ἔβλεπαν ἓναν ἀντιπαθητικό συλλέκτη τοῦ ξένου ἰδρώτα, ἓνα σιχαμερό ἐργαλεῖο τῆς ἀπάνθρωπης ἐξουσίας, ἓνα συνεργάτη τοῦ κατακτητῆ, πού βασάνιζε τούς συμπολίτες του, ἓναν ἁμαρτωλό, πού δέν ἄξιζε τή σωτηρία. Ὁ Χριστός δέν εἶδε τίποτε ἀπ' ὅλ' αὐτά. Ὁ Κύριος εἶδε στόν

Ματθαῖο ἓνα στύλο τῆς ἀληθινῆς πίστεως, ἓναν εὐαγγελιστὴ τῆς θεϊκῆς ἀποκάλυψης. Ὁ Χριστός δέν πρόσεξε τὴν ἐπιφάνεια, πρόσεξε τὴν ἀλήθεια. Δέ σκόνταψε στό λάθος, σχεδίασε τὴ θεραπεία. Ὁ Χριστός δέν ἔκρινε ἐπιπόλαια, ἔσωσε συθέμελα. Ὁ Χριστός εἶδε τό πρόσωπο, δέν εἶδε τό προσωπεῖο, γι' αὐτό κάλεσε σέ μετάνοια.

Ὁ σήμερα τιμώμενος ἀπόστολος καί εὐαγγελιστής Ματθαῖος εἶναι τό πρότυπο τῆς ἐλπίδας καί τῆς μετάνοιας. Πρῶτον, εἶναι τό πρότυπο τῆς ἐλπίδας, διότι, καθὼς βλέπουμε τὴν περίπτωσή του, παίρνουμε θάρρος. Ὅσο χαμηλά κι ἂν ἔχουμε πέσει, μπορούμε νά σηκωθοῦμε. Ὅσο κι ἂν αἰσθανόμαστε βρώμικοι καί ἄρρωστοι, μπορούμε νά καθαριστοῦμε καί νά θεραπευτοῦμε. Δέν ὑπάρχει λάθος, πτώση, πάθος, κατάσταση ἢ πρόσωπο πού νά ἐμποδίζει τό βλέμμα τοῦ Χριστοῦ νά μᾶς συναντήσῃ, νά εἰσχωρήσῃ στά ἐσώψυχά μας καί νά μᾶς καλέσῃ σέ μετάνοια καί ἐπιστροφή. Ὁ Κύριος δέ θίγεται ἀπό τίς ἁμαρτίες μας. Δέ

θυμώνει από τήν ἀνυπακοή μας. Δέν περπατάει ανάμεσά μας, γιά νά καλέσει κοντά Του αὐτούς πού θεωροῦν τούς ἑαυτούς τους δίκαιους. Περιφέρεται στόν κόσμο μας, γιά νά καλέσει κοντά Του ὅσους πιστεύουν ὅτι εἶναι ἁμαρτωλοί καί ἀνάξιοι. Ὅσο πιά πολύ ἔχουμε λαθέψει, τόσο πιά πολύ μᾶς ποθεῖ καί μᾶς προσκαλεῖ ὁ Χριστός κοντά Του. Ὅπως στόν περίπατό Του δέν ἀδιαφόρησε γιά τόν Ματθαῖο, ἔτσι δέν ἀδιαφορεῖ γιά κανέναν ἁμαρτωλό. Τό βλέμμα Του μᾶς ἀγκαλιάζει καί στίς πιά κακές στιγμές μας. Μ' αὐτό τό ἱλαρό καί φιλόανθρωπο βλέμμα μᾶς προσκαλεῖ ἀγαπητικά καί εἰλικρινά νά ἐνωθοῦμε μαζί Του. Αὐτό τό βλέμμα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ἔσχατη ἐλπίδα μας. Ἀκόμη κι ἂν ἀπογοητευόμαστε ἀπό τή σκληρότητα τοῦ κόσμου ἢ ἀπό τή συγχρότητα καί τή σφοδρότητα τῶν πτώσεών μας, πάντοτε θά ἔχουμε τήν ἐλπίδα τοῦ θεϊκοῦ βλέμματος νά μᾶς παρηγορεῖ καί νά μᾶς δυναμώνει. Ὅσο ἀπομονωμένοι καί ἀποκομμένοι κι ἂν εἴμαστε ἀπό τούς ἀνθρώπους, ὁ Χριστός

δέ μᾶς ξεχωρίζει ἀπό τό σῶμα Του. Δέ μᾶς ἀποκόπτει ἀπό τήν ἀγάπη Του. Μόνον ἐάν θέλουμε ἀπό μόνοι μας νά ἀπομακρυνθοῦμε ἀπό τόν Χριστό, Τόν χάνουμε. Ἐκεῖνος δέ μᾶς χάνει ποτέ. Ἦλθε ὡς ἄνθρωπος στή γῆ, γιά νά μᾶς βρεῖ. Βρίσκει τόν καθένα χωριστά καί τόν προσκαλεῖ στοργικά, ὅπως ἔκανε μέ τόν Ματθαῖο. Δέν ὑπάρχει πιό δυνατή ἐλπίδα ἀπό τό ἐνδιαφέρον τοῦ Θεοῦ γιά μᾶς. Γιά ὅλους τούς ἀνθρώπους εἴμαστε ἓνα τίποτα. Στήν καλύτερη περίπτωση, ἴσως, γιά κάποιους μείνουμε μιά ἀγαθή ἀνάμνηση... Γιά τόν Θεό, ὅμως, εἴμαστε τά πάντα! Δέ διστάζει νά μᾶς ψάξει, νά ματώσει γιά μᾶς, νά καθίσει μαζί μας στό ἴδιο τραπέζι, νά μᾶς χαρίσει τό Σῶμα καί τό Αἷμα Του, νά μᾶς ἀρπάξει στή δόξα Του. Ποιά μεγαλύτερη ἐλπίδα μπορούμε νά ἔχουμε; Δέν ταιριάζει σέ κανέναν ἡ ἀπογοήτευση. Εἶναι ἄδικο νά ἀπελπιζόμαστε, ὅταν ἡ ζωντανή ἐλπίδα κοιτάζει σ' ἐμᾶς.

Δεύτερον, ὁ σήμερα τιμώμενος ἀπόστολος καί εὐαγγελιστής Ματθαῖος εἶναι τό πρότυπο

τῆς μετάνοιας, διότι ἡ συνάντησή του μέ τόν Χριστό δέ στάθηκε σ' ἓνα ἐπίπεδο συναισθηματικό, συγκινησιακό καί θεωρητικό. Ἡ πρόσκληση τοῦ Ἰησοῦ «ἀκολούθει μοι» δέν τοῦ ἄλλαξε μόνον τήν ἡμέρα, τοῦ ἄλλαξε ὁλόκληρη τή ζωή. Φιλοξένησε τόν Θεό στό σπίτι του, ἀλλά κυρίως φιλοξένησε τόν Θεό στήν καρδιά του. Αὐτό εἶναι ἡ μετάνοια. Δέν εἶναι μετάνοια μόνον ἡ ἐξαγόρευση τῶν ἁμαρτιῶν στό πετραχήλι τοῦ πνευματικοῦ. Αὐτό εἶναι ἡ ἑναρξη τῆς μετάνοιας. Ἡ πραγματική μετάνοια εἶναι ὁ ἀγώνας πού κάνουμε μετά τήν ἐξομολόγηση. Ἀφοῦ λάβουμε τήν ἄφεση τῶν λαθῶν, τότε ξεκιναῖμε τήν πραγματική μάχη, γιά νά μήν ξαναπέσουμε καί νά μήν ἐπαναλάβουμε τά ἴδια σφάλματα. Ἡ πρώτη συνάντηση μέ τόν Χριστό φέρνει ἐλπίδα. Ἡ ζωή μετά ἀπό τή συνάντηση αὕτη κρατάει τούτη τήν ἐλπίδα ζωντανή. Πολλοί συναντιοῦνται μέ τόν Χριστό, καί μάλιστα κάθε Κυριακή στόν Ναό Του. Λίγοι, ὅμως, εἶναι ἐκεῖνοι πού ἀκοῦν τήν πρόσκλησή Του «μετά φόβου, πίστεως καί ἀγάπης προσέλθε-

τε» καί προσέρχονται νά ἔνωθοῦν μαζί Του. Ἀκόμη πιά λίγοι εἶναι ἐκεῖνοι πού μετά ἀπό τή μέθεξη αὐτή ἀγωνίζονται νά κρατήσουν τόν Χριστό «κατοικοῦντα» στίς καρδιές τους. Οἱ περισσότεροι μετά τό «δι' εὐχῶν» ξαναζυμῶνται μέ τήν τύρβη αὐτοῦ τοῦ κόσμου καί ἐκδιώκουν τόν Ἰησοῦ ἀπό τήν ὕπαρξή τους. Δικαιολογημένα κάποτε ὁ Κύριος εἶπε: «πολλοί οἱ κλητοί, ὀλίγοι δέ οἱ ἐκλεκτοί»! Ὁ Ματθαῖος μᾶς διδάσκει πῶς ἡ μετάνοια δέν εἶναι νά βρεθῶ μέ τόν Χριστό. Ἡ ἀληθινή μετάνοια εἶναι, μετά τή συνάντησή μου μέ τόν Χριστό, νά ἀναστηθῶ ἀπό τά πάθη, τίς μέριμνες καί τίς ἀνοησίες μου καί νά Τόν ἀκολουθήσω. Νά συμπορευθῶ μαζί Του στόν δρόμο τοῦ εὐαγγελισμοῦ τῶν ἀνθρώπων. Νά συμπορευθῶ μαζί Του στή θυσία καί στήν προσφορά. Νά συνοδεύσω τόν Κύριο στόν Γολγοθᾶ, γιά νά συναναστηθῶ μαζί μέ ὅλο τό σῶμα Του στήν κοινή τῶν πάντων ἀνάσταση. Μετάνοια εἶναι πορεία καί ζωή. Εἶναι ἀγώνας χαρούμενος κατά τοῦ κακοῦ. Εἶναι ἓνας στί-

βος, στόν όποϊο όλοι οί άθλητές στεφανώνονται, άρκει νά παραμένουν άθλητές καί νά μήν ξεπέφτουν καί γίνονται θεατές. Ό Ματθαϊος δέ συνάντησε μόνο τόν Χριστό. Δέ φιλοξένησε μόνο τόν Χριστό. Έζησε μέ τόν Χριστό καί γιά τόν Χριστό. Θυσίασε τά πάντα καί κήρυξε σέ όλους τά μεγαλεία τοῦ Χριστοῦ. Γι' αυτό τόν τιμάει σήμερα ή Έκκλησία.

Άς έχουμε κι έμείς τόν άπόστολο καί ευαγγελιστή Ματθαϊο ως πρότυπο ζωής. Άς τόν μιμούμαστε έμπρακτα στήν έλπίδα καί στή μετάνοια πού μᾶς έμπνέει, γιά νά απολαύσουμε διά πρεσβειών του καί τή σωτηρία μας. Άμήν.